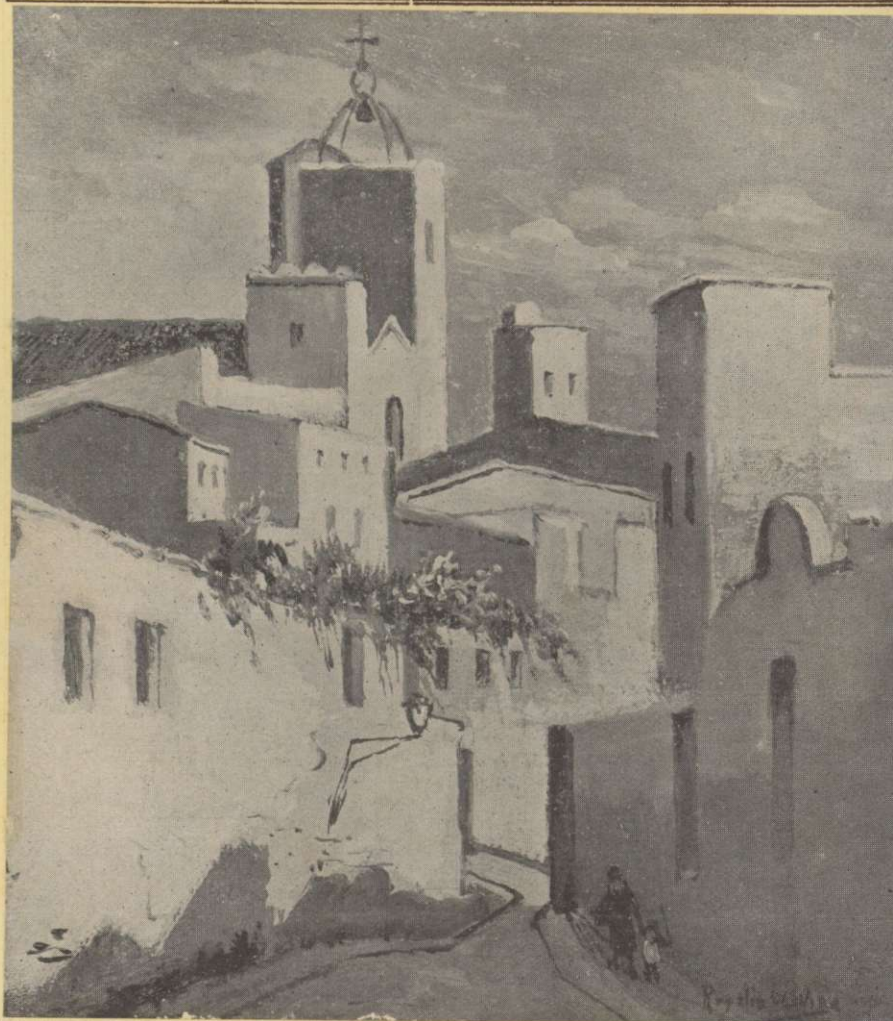

MASNOVINES

JOSEP PUJADAS TRUCH

JOSEP PUJADAS TRUCH

MASNOVINES

1936

- 1 -

1938

MASHOVINES

Es proprietat.

1938

Al Mestre
Lluís Millet,
il·lustre masnoví.

PROLEG

Em va estranyar de moment, que el bon amic Pujadas, m'hagués escollit a mi - que tan apartat estic per les meves ocupacions habituals de tot el que significa gai saber - per a prologar els seus petits poemes dedicats a El Masnou; però escatint amb mi mateix les causes d'aquesta insòlita predilecció, no n'he trobat d'altres, que no neixin del convenciment que a bon segur ell té, de què jo coincideixo en un tot, en l'admiració i afecte entranyable que els dos sentim envers la nostra comú població nadiua.

I en això sí que no s'equivoca. Un i altre estimem per igual el nostre poble, ja pels records que ens guarda de la nostra infantesa, ja per l'orgull d'esser-ne fills, i com a tals, descendents més o menys directes, d'aquells marins, que sobre crear-lo i engrandir-lo li donaren un nom quasi internacional, fent-lo conèixer arreu del món, i convertint dins de Catalunya a aquesta xamosa població costera, en un dels joiells més preats de la nostra terra.

L'única diferència entre en Pujadas i jo, en çó que es relaciona al nostre afecte masnoví, està, no en els graus d'intensitat, sinó en la manera d'expressar-ho. Jo no sóc líric, no tinc cap mena d'inspiració poè-

tica, i l'amor al meu poble, és per a mi una cosa íntima, reconcentrada a dins meu, quasi sense expressió amb paraules. Cada carrer, cada plaça del meu poble, es un estoig que guarda les gestes sense importància de la meva infantesa i els sentiments agres o dolços que hi experimentarà, però aquest estoig és tancat per a tothom que no sigui jo, i sols és per mí deu de sensacions agradoses i perdurables que gaudeixo a estones quan vull poar en els records dels temps pretèrits i dissortadament massa apartats d'avui.

Per en Pujadas, pel poeta Pujadas, tot sentiment i tot expressió, cada cosa d'aquelles motiva un expandiment de la seva ànima, i dóna lloc a un poema del més alt valor poètic, perquè a la seva senzillesa d'expressió uneix el sentiment del que diu, inspirat en l'amor profundíssim que sent pel nostre poble i per totes les seves coses.

Per aquest felíç maridatge de senzillesa i sentiment, m'han emocionat a mí i suposo emocionaran tots els masnovins, la majoria de les poesies en aquest llibre incloses, i especialment entre elles, aquelles que's refereixen a coses típiques del nostre poble, com *La Casa Benèfica*, *La font de can Targa*, *Els xiprers del cementiri*, *El Mas Antic i el Mas Nou*, *Via-Crucis*, *La font de can Sors*, *El garrofer de l'Índia*, *La plaça de la Llibertat*, i tantes altres que obligarien a mencionar totes les que aquest llibre conté.

S'escatia no fa gaire en un periòdic català,

que es publica a Barcelona, si el conreu de la poesia anava o no perdent-se en la nostra terra. Parers valuosos defensaven un i altre criteri; però sense entrar ni sortir en la discussió, jo estimo, que mentre Catalunya tingui les seves costes banyades pel nostre mar, bressol de la civilització europea i guardadora de les gestes de la nostra raça; mentre comptem amb el nostre cel, de puresa i de blavor incomparables; mentre les nostres belles i inconfusibles muntanyes, apart el seu atraient natural, siguin a la vegada nius de seductores i formoses llegendes; embalsamat tot això per l'aire suau i amanyagador que aquí es respira, que d'una banda temperen les brises marines i d'altra s'impregna de les sentors de la terra, la poesia no pot desapareixer d'entre nosaltres, perquè equivaldria a tant com afirmar que havia desaparegut en els catalans l'agraïment a Déu per haver-nos fet neixer en lloc tant privilegiat i que ademés havíem perdut la vista i el sentiment, per no saber veure ni gaudir les belleses que ens rodegen.

I el poeta Pujadas em dóna la raó, perquè les seves poesíes senzilles, lluminoses i clares, son el reflex de l'ambient mediterrà on han estat creades. No s'acaben, no, afortunadament els poetes en la nostra terra, i la prova la teniu en aquest llibre que aneu a encetar.

Santiago Estapé Pagès.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or page number.

L'ESCUT D'EL MASNOU

COM guaita ferm, ardit, majestuós,
el pallê apar que vetlli el mas xamós
sota un cel ple de llum i d'harmonía.

Un mas gentil com flor a l'esclatar;
fermança d'un sojorn plàcid i clar
i recés amarat de poesia.

La tiara i les claus del bon Sant Pere
son digne colofó de nostre escut.

Si el mas del sant treball és prova vera,
de fe, son aquests símbols, bell tribut.

De la fe d'una vila fetillera
que rep del Sant Patró força i ajut;
d'aquest Masnou de flaire marinera
de tots tan admirat i tan volgut.

LA CASA BENÈFICA

PALAU de nostres vells! Casal esplèndid
que l'amor va bastir i amor aguanta!
Port generós dels naufrags de la vida!
Casa Benèfica!

Rosa santa d'amor tot l'any flairosa!
Fornal de caritat sempre abrandada!
Brolladô inexhaurible de ventures!
Ofrena cèlica!

Tu ets glòria i orgull de nostre poble.
Tu aculls al teu redòs tothora pia
als pobres desvalguts, fent llur vellesa
tranquil·la i plàcida.

En tu, llur solitud es torna joia:
en tu troben conhort a llurs sofrences
i un nou sentit de vida tota clara
i amorosívola.

I unes mans lilials - talment maternes -
troben ensems que els cuiden i acaronen

i uns mots gentils que com bella musica
bressen llurs ànimes.

Oh els pobres vells nafrats i tremolosos!
Oh els pobrissons malalts de membres lassos!
Quin consol és per tots aquesta santa
Casa Benèfica!

Quan la dissort llur ànima feria,
quan un mal vent cruel els doblegava
ací se'ls acollia amb complaença
i amb mà ben pròdiga.

I ací han trobat consol i benaurança
i pau per l'esperit i noves forces,
i per damunt de tot, àngels que eixuguen
totes llurs llàgrimes

Aquesta és, bell casal, ta glòria excelsa;
ací rau ton encís i ton prestigi.
Els plors que has eixugat són ta corona
més gran i aurífica.

Que n'és de santa ta missió! Que bella
és l'obra que amb gaubança realitzes!
Quants i quants, sense tu, caigut haurien
vessant rancúnia,

i enduts pel desesper que els encegava
o folls per l'abandó on es perdien
haurien arribat sens nord ni forces

a una fi hòrrida.

Prò aleshores com iris de bonansa
ton record, tot amor, el cor els tusta
i venen a ta porta sempre oberta
amb joia trèmula.

I al teu redòs els mals averanys fugen,
la pau retorna al cor i el riure als llavis
i la vida esdevé, d'obscura i trista,
bella i diàfana.

Tú ets la miraclera que els mals cura,
la fada que tristor torna alegria
i l'àngel que cobreix sòta ses ales
dols i misèries.

Tu ets de nostres vèlls goig i esperançal
Fornal de caritat tothora encesa!
Port generós dels nàufrags de la vida!
Casa Benèfica!

MATINAL

El dia neix rient i riu la vila.
Floreix l'Avemaria amb majestat.
Una tènue claror tot ho perfila
i és l'oreig un sospir d'enamorat.

Unes noies gentils van a la plaça.
La velleta va a missa amb cor fervent.
Amb els pots de la llet un home passa,
i es sent la forta olor del pa calent.

Es desvetlla la fresca marinada
i a la platja amb daler va la mainada
on el bon pescador arranja el bot.

El seu ritme reprèn la vila, ardida.
Tot canta l'himne etern d'amor i vida
i el sol enjogassat entra per tot.

EL MASNOU

Es nostre Masnou com una joguina
sortida de mans de Déu Creador;
una exquisitat -gràcia divina-
tota pulcritud, tota serenor.

Es nostre Masnou com una joguina
que ompla els ulls de goig i el cor de claror.

Es nostre Masnou arca cisellada
que serva fidel belles tradicions
i costums gentils i contes de fada
i danses plaents i fresques cançons.

Es nostre Masnou arca cisellada,
àmfora d'argent plena d'il·lusions.

Es nostre Masnou niu de poesia,
recés ideal d'un dolç benestar,
vergê esplendorós tot llum i harmonia
on, sense voler, s'hi apren d'estimar.

Es nostre Masnou niu de poesia,
ses noies gentils ho diuen ben clar.

Es nostre Masnou la dolça sirena
que emplena la mar d'encis i d'encant
i la fa suau i blava i serena
i la fa sublim i la fa imposant.

Es nostre Masnou la dolça sirena
que ens té subjugats amb son cèlic cant

Es nostre Masnou l'amorosa fada
que ompla els tarongers de fruites com l'or
i ens duu la frescor de la marinada
i ens duu cants d'ocells i ens dona conhort.

Es nostre Masnou l'amorosa fada
que ens fa el viure bell i ens alegra el cor.

Es nostre Masnou mare dolça i pia
que vetlla pels fills amb fe sens descans,
que ens vol ben units, sense traïdoria,
ben dignes en tot i en tot ben germans.

Escoltem sa veu. Fem la nostra via
sempre masnovins i ben catalans!

LES BELLESES D'EL MASNOU

— Contemplant un dibuix de Renart —

QUINS bells indrets tenim! . . . La poesia
i la joia dels pobles és això.

Això és el que els dóna fesomia
i el que els dóna bon nom i glòria i tò.

Que en té El Masnou d'indrets d'aquesta mena
que són l'admiració dels visitants.
Quina joia sentim més gran i plena
quan l'artista s'inspira amb llurs encants!

Per'xó al veure que copsen dalerosos
aquests recons tan bells i cantarins
amb més força que mai sentim commosos
la fe i el sant orgull de masnovins.

Que aquestes coses nostres avalades
pel talent del pintor i el dibuixant
són altres tantes notes inspirades
que formen, pel Masnou, d'amor un cant.

Són notes de color que perpetúen
tot son encís, belleses i perfum;
són clars estels que al cel de l'art relluen
amb la llum que han rebut de nostra llum.

Servem-les amb amor les tals belleses
que són gaudi dels ulls i l'esperit,
car aquests típics llocs són les grandeses
de què's pot envanir un poble petit.

Deixem per les ciutats les amples vies
i els carrers uniformes i lluents:
pels pobles, bells recons plens d'harmonies,
carrers tots blancs i indrets ben resplandents.

Que el poble que amb deliris de grandesa
malmet aquest tresor que Déu li ha dat
perd com a tal, sa típica bellesa
sens poder semblar mai una ciutat.

BALCÓ AMB CLAVELLS

BALCÓ amb una clavellina
em fa sempre l'impressió
de senyera maragdina
amb estels de viu coló.

Es un raig de poesia
que entra al cor i al pensament
i un xamós crit d'alegria
que fa alcâ el cap a la gent.

Si al balcô hi ha una noia
resplendent d'amor i joia,
o un infant enjogassat,
hom somriu amb delectança
i fa via, bò i girant-se,
amb el cor il·luminat.

LA FONT DE CAN TARGA

PER sa poesia,
pel seu doll vibrant
la font de can Targa
és tota ella un cant.

Un cant bell i tendre
de goig infinit
que enlaira i subjuga
el nostre esperit.

Un cant que al cor entra
de faisó suau
omplint-lo de joia
i cèlica pau.

De la font al ritme
refilen ocells
i esclaten les roses
i els llirs i els clavells,
i mil flors l'emplenen
d'una dolça llum
que apar que duu l'aigua

llur gràcia i perfum.

La font de can Targa
sommriu al vianant
i el crida a sa vora
amb son gentil cant.

I li conta coses
que van dret al cor
de pas deixondint-li
algun vell record.

Aquest amb gaubança
l'escolta agraït
i resta a sa vora
tot enfervorit.

I sent una calma
i un goig dintre seu
que tot quant el volta
pren més viu relleu.

Les flors el captiven
amb llur bell esclat;
la cançó de l'aigua
ja el té enamorat.

La font de can Targa
atrau al vianant:
tot l'any és xamosa,

tostemps té un encant.

Es font cantarina
que canta amb delit,
si canta de dia
refila de nit.

Al clar de la lluna
crida al rossinyol
i aquest l'acompanya
fins que surt el sol.

De dia l'enronden
gentils papellons
i mai no li manquen
perfums ni cançons.

La font de can Targa
és clara i vibrant;
la font de can Targa
tota ella és un cant.

INFANTS I OCELLS

ELS infants surten d'escola
riolers i enjogassats.

Els pardals tots esverats
qui més pot més amunt vola.

La plaça era muda i sola
prò amb els jocs esbogerrats
la facècia i la tabola
surten pels quatre costats.

I quan més forts són els crits
i tots salten enardits
o corrent es persegueixen,
amb to burleta i vibrant
des dels arbres del voltant
els pardals els escarneixen.

EL CAMPANAR

BALUART de la fe de nostres pares,
guaita amorós que guardes nostre poble,
gegant altiu, amic fidel i noble
que no ens traeixes mai ni ens desampares.

Tu ets quelcom vibrant de l'ésser nostre;
que al teu redós vivim amb placidesa
i nostra fe servem plens d'ardidesa
amb la pau dintre el cor i amb joia al rostre.

I si ací t'admirem i ens fas respecte
l'absent també en l'enyor fervent t'admira
i entre els records preats pels quals sospira
tu hi tens un viu relleu i un lloc dilecte.

I et veu bell i gentil com dolça albada
o com sol esplendent que tot rutila
i et veu com si guardessis nostra vila
i et veu com si esperessis sa tornada.

I quan això esdevé, i amb delectança
t'albira al lluny del lluny, diu amb gaubança
sentint batre el seu cor amb gran fal·lera:
- Ja veig el campanar, i ell és penyora
que allà hi trobaré el niu que el cor enyora
i hi trobaré l'amor que allà m'espera.

* * *

La veu de tes campanes a tu ens crida;
oh, aquella veu vibrant, dolça i sonora
que ens parla avui i ahir, sempre i tothora
d'aquest xamós Masnou que ens dóna vida.

Oh, aquella veu amiga que no ens deixa
i ens tusta el cor rient o amb melangia,
que fa més esplendent nostra alegria
i que en nostra dolor apar que's queixa.

Que a pregar ens convida amb gran dolcesa
quan d'*Angelus* el toc floreix en l'aire
com rosa tota llum i tota flaire
que duu al pregon dels cors gaudi i fermesa.

I ens diu quan un germà fèrvid implora
el consol de Nostramo en sa agonia,
i una oració ens demana clara i pia
quan la Mort se l'enduu de nostra vora.

* * *

Oh, Campanar joliu de nostre poble;
gegant altiu, amic fidel i noble,
guardador de plaers i de fatigues.

Guaita amorós que mai no ens desampares,
baluart de la fe dels nostres pares
Campanar masnoví, beneït sigues!

ELS XIPRERS DEL CEMENTIRI

Els xiprers del cementiri
al fê's fosc que en són de bells!
Sembren guaites que el son vetllin
dels que hi dormen dolçament.

Són gegants que no dobleguen
ni els anys, ni el torb ni les neus.

Perô ai! del qui ho profanava!
Ai, de qui en dugués l'intent!

Si per res del món es torcen
prou s'ajupirien prest
per fuetejar-li el rostre
i per fer-lo presoner
entre els séus braços de ferro
per no deixar-lo mai més

I aixecant la testa enlaire,
de bell nou mirant el cel
el son etern vetllarien
dels que hi dormen dolçament

Els xiprers del cementiri
al fê's fosc, que en són de bells!

EL MAS ANTIC I EL MAS NOU

Fantasia

VORA voreta la mar,
arran mateix de la platja,
en un lloc gentil i bell
de pau segura fermança,
com flô amarada de llum
- fresca, blanca i solitària, -
nasqué un mas tot dalerós
de contemplar la mar blava.

Era sol. Fou la llavor
d'un verger bell com cap altre
que al germinâ i donar fruit
arreu duria sa fama.

Fou l'ardit capdavanter
d'un poble que anà formant-se
esdevenint amb els anys
glòria i orgull de la Pàtria.

Ell fou el primer soldat
d'un exèrcit de gent brava;

fou l'herald magnificient
d'ardida i forta nissaga.

El temps va passar volant.
L'un any empenyia l'altre
quan tot d'una, amb bell esclat
un altre mas va aixecar-se
que si el veure'l dava goig,
sojornar-hi era gaubança.

Si l'un era el Mas Antic
- quasi es pot dî el Patriarca -
l'altre fou anomenat
Mas Nou per antonomàsia.

I varen creixe a pleret
al seu entorn cases blanques
on els soferts pescadors
vivien en dolça calma.

*
* *

Una nit bella i gentil
quan les dotze batallades
queien des del campanar
sonores, vibrants i amb pausa,
- l'hora en què solen passar
les coses més greus i estranyes
i els misteris més pregons

de follets, bruixes i fades, -
assegut arran la mar
devotament i amb gaubança,
corprès per l'excelsitud
d'una nit silent i clara,
quan tot era dolç repòs
- car fins la mar reposava -
un oreig suau i fi
però tafanê i xerraire
del Mas Antic i el Mas Nou
ens portava aquest diàleg.

-
- T'has fixat com ha crescut
aquest poble, i amb quin aire!
 - Ho veig i en resto admirat:
quina creixensa més ràpida!
 - Bona sembrada vam fer.
 - Pots ben dir-ho; quina ufana!
 - Sembla ahir que erem solets
voltats de quatre barraques
i ara som una legió
que acredita una nissaga.
 - Si bé sembla que era ahir,
ja han passat moltes anyades.
 - Es veritat: prô em vols dir
si es coneix gaire en nosaltres?

- No, a fe; perquè ens conservem
amb tota la nostra ufana
i crec que hem rejuenit
tot servant força i coratge,
gràcies als pròcers gentils
que ens respecten i que ens amen.
- Que coses hem vist, Senyor!
Quins trasbalsaments i canvis!
Quants desenganys i il·lusions,
defalliments i esperances!
- Oh, si; hem vist El Masnou
a un lloc ben considerable
i cada dia guanyant
intensitat i importància.
- Prou n'estic ben orgullós:
es pot dir que só el seu pare.
- Tu ets el pare, jo el padrí
ja que jo el nom li donava.
- A fe que és ben conegut;
arreu ha escampat sa fama . . .
Aquells míser pescadors
que ací vingueren a raure
per ésser prop de la mar,
(aquesta mar estimada,
tan traïdora i tan gentil,
tan esquerpa i tan manyaga)
sigueren els precursors

d'una nombrosa nissaga
de marins ardits i braus
que el nom d'El Masnou portaven
per totes les mars del món
plens de fe i vessant coratge.
Amb més de tres cents vaixells
nostres capitans solcaren
aquelles mars, com herois
que res no atura ni espanta.

- Quin goig el veure'ls passar
amb les veles desplegadas
com heralds magnificents
de un poble actiu i entusiasta!
Dintre aquelles febles naus
es pot dir que hi navegava
un exèrcit de titans
d'ànima i sang catalanes,
lluitant amb els elements,
obrint-se pas amb coratge
per donar fama a El Masnou
i honor i glòria a la Pàtria.

- I ho lograren amb escrieix
car la seva anomenada
s'estengué per tot el món
i en molts llocs perdura encara.

- Però vingué el daltabaix
que aturà la bella marxa

que havia emprès El Masnou
amb tan heroica constància.
Nostra marina mercant
fou ben tost arreconada
quan els vaixells de vapor
vingueren a reemplaçar-la
i El Masnou restà atutit
una temporada llarga.

- Però així i tot, nous camins
s'obrí ardit, plè d'esperança
i guanyant-los pam a pam
posant-hi els sentits i l'ànima;
que poble actiu com aquest
no pot quedà a rerassaga.
- I el veiem de nou florir
com rosa fresca i galana
i és de la Costa joiell
d'una indiscutible vàlua.
La nostra vila fa honor
a la Pàtria catalana!
- No hi ha dubte, certament;
de Masnou no n'hi han gaires.
- Amb tan preats atractius
- Amb tanta força i coratge
- Amb noies tan escaients
- Amb gent tan honorada i franca . . .

- Com nostre poble, cap més!
- Com Masnou no n'hi ha un altre!

.

Encara no sé del cert
si vaig sentí o somniava,
aquest diàleg xamós
- que'm donà joia i gaubança -
una nit bella i silent
arran mateix de la platja
quan de dalt del campanar
queien dotze batallades.

PLOVENT

A VUI no hem vist el sol
Avui el dia
s'ha llevat tot tristor i macilent.
El cel sempre tan clar i resplendent
es troba orfe de llum i d'alegria.

Els núvols ho omplen tot. La melangia
s'ensenyoreix dels cors. Sembla un lament
la veu del campanar i al parà el vent
un rítmic plovisqueig just s'inicia.

Ja plou seguit, seguit

I dalerosa

la terra reb la pluja llangorosa
com besades suaus i fecondants.

Les canals i teulades talment ploren
i els carrers tots deserts apar que enyoren
els jocs i les rialles dels infants.

ESTAMPES

I

Del recordatori de la benedicció
del Cambril de Nostra Dona de Mont-
serrat. — XXX abril de MCMXXII.

A vui un Cambril
us dóna gentil
Masnou, que us adora

Rebeu-lo de grat
Sol de Montserrat,
Excelsa Senyora!

Demà - oh, bell demà! -
l'Altar vos darà
d'amor en penyora.

II

Del recordatori de l'inauguració
de l'altar de Nostra Dona de Mont-
serrat. — XXVII d'abril de MCMXXIX.

Mare amant, dolça Regina,
Sol que el cor ens il·lumina
i que d'amor l'ha abrandat.

Del bell Masnou que us adora
sigueu-ne Vos guardadora
oh, Verge de Montserrat!

Rebeu el nostre homenatge
en senyal de vassallatge
d'un poble digne i fidel;
que al servir-vos amb gaubança
ens anima l'esperança
de cantar-vos dalt del Cel.

III

Del recordatori de la benedicció
del nou Altar de la Mare de Déu del
Roser. — V Octubre de MCMXXX.

Verge dolça, Mare amada,
Verge i Mare del Roser
que sou Vida i Esperança
i sou fort i bell recer,
que consol deu al qui plora
i sou nord del mariner
i guieu els nostres passos
pel camí que mena al Bé,
accepteu la humil ofrena
que us fa un poble ple de fe,
beneïnt-lo dolça i pia
i amb esguard ben rioler.

A aquest Masnou que us adora
- tan xamós, tan falaguer, -
ampareu-lo amb vostre manto
Verge i Mare del Roser.

PASSEIG DEL CEMENTIRI

Oh, passeig del Cementiri,
¿quin poder misteriós
tens, que el cor tot em captiva
i a tu em crida dalerós?
¿Quin consol tens pel meu ànim
sempre trist i neguitós?
¿Per què cerco a totes hores
ton encís i ton repós
oh, passeig del cementiri
de caient melangiós?

Prou serà per què tu em menes
vers el lloc tan estimat
on reposen les despulles
d'aquell àngel de bondat,
d'aquella filla volguda
que ens deixà el cor llatzerat
i ens omplí de melangia
quan volà a l'Eternitat
Prou serà perquè tu em menes
complaent al seu costat!

Potser sigui perquè em mostres
el conjunt magníficent
d'aquest poble que tan amo,
d'aquest Masnou esplendent
que de cap a cap albiro
estès graciosament
als peus de la mar llatina
que li canta dolçament.
Potser sigui perquè em mostres
çó que és mon amor fervent.

Potser és que d'ací admiro
- devenint sempre el temps breu -
la bellor del Tibidabo,
Conrería i Sant Mateu.
I aquell excels panorama
que s'estén al davant meu,
que amb les vinyes, camps i boscos
adquireix major relleu.
Potser és que d'ací admiro
l'infinít poder de Déu.

Oh, passeig del Cementiri
tan humil i esplendorós!
De l'invicta Barcelona
mirador majestuós!
En lloc no he trobat encara
ton encis i ton repòs;
i per xò a tu vinc tothora,

per xò et canto dalerós
oh, passeig del Cementiri
de caient melangiós! . . .

GINESTERES FLORIDES

El marge és engalanat
de ginesteres florides
i esdevé el marge abrandat
de perfum i claredat

Quan les besa el sol ixent
es redrecen enardides;
quan les besa el sol morent
el bes reben dolçament.

Són guiatge esplendorós
pel qui fa ruta pesada,
són l'amic bo i generós
que el camí torna joiós.

Amb sa flor brillant com l'or
dauren tota l'encontrada,
amb sa flor donen conhort
car sa flaire arriba al cor.

Peró en arribar roïns
els jorns freds de l'hivernada
i esdevenen secs llurs brins,
s'obscureixen els camins.

LA FONT DE CAN SORS

En un indret tranquil plè d'harmonia
on impera tostemps la poesia
i el cor s'omple d'encís i dolç encant,
hi ha una font joliuma que enamora,
que amb sa frescor els cors tots eixamora
i és gaudi i és consol del caminant.

Es la font de can Sors. La font gemada
que apar que en sa cançó duu sons divins:
La de l'aigua que brolla adelerada
per dur vida i ufana als camps veïns.
La que és d'avellaners cobricelada,
la dels reflexos blaus i maragdins,
la fresca, l'excel·lent, la regalada
que és joia i és esplai dels masnovins.

**Al mestre Martí Cabús
en l'homenatge que li féu el Centre Coral**

Dilecte amic Cabús:

Admirat Mestre:

Avui el Casinet vibra de joia
retent a vostres mèrits homenatge.

Avui, el nostre Centre s'engalana
mostrant que és agraït, tot fent justícia
a aquells qui amb llur talent el dignifiquen.

Vós sóu d'aquests, i ací ens teniu joiosos
a vostre entorn, per dir-vos en veu alta
que no heu pas sembrat en terra eixorca.

Ple d'amor i bondat ací vingueru
i un bell plansó vareu plantâ amb gaubança,
que tothora heu cuidat sens defallences.

El plansó anà creixent i avui és l'arbre
que ens eixopluga a tots i que a sa sombra
gaudeixen a pleret les nostres ànimes.

Els séus fruits saborosos ens delecten

i a l'ensems que consol i joia viva
son pa de l'esperit per a qui en tasta.

Aquest arbre xamós és, no cal dir-ho,
l'*Orfeó Masnoví* que ompla de joia
a vós, al Casinet i a nostra vila.

L'*Orfeó Masnoví* que ardit avança
pels camins de l'Amor i la Bellesa
fit l'esguard al pinacle de la Glòria.

Es són bell ideal fer Art i Pàtria;
i Art i Pàtria va fent serè i impertèrrit
sense pô als entrebancs si algun en troba.

Vós amb vostra perícia i fort mestratge
aquesta obra heu creat, gran i excelsa,
que a tots els masnovins ens té orgullosos.

I admirant vostre esforç i entusiasme
us retèm homenatge amb simpatia
autoritats, amics, mestres, deixebles

Avui venim per dir-vos amb coratge:
— Mestre Cabús, avant sens defallences!
Per nostre Art; per Masnou; per Catalunya!

Treballeu amb dalê i plè d'esperança
que amb vós hi ha tot un poble que us admira
i es sent orgullós d'obra tan bella! —

Volgut Mestre Cabús, salut i glòria!

Del recordatori
de primera Comunió del meu nét
Pere Mayolas Pujadas.

Sóc una llavor petita
per la gràcia del Senyor . . .

Si sóc llavor petiteta
demà seré un bell plançó
i més tard un arbre esplèndid
tot bellesa i ufanor:
una virtut cada fulla,
un fruit cada bona acció
perquè el Jardiner que el cuida
ès Jesús Nostre Senyor.

Dintre el meu cor ja té estada
i l'adoro amb devoció
i amb Ell no temo malures,
car amb tan bon defensor
els paranys que el món em posi
no'm faran pas gens de por.

LA FESTA MAJOR

Quan vé la festa major
les campanes com repiquen!
Quan vé la festa major
tot és joia i il·lusió.

I es ballen sardanes,
s'engeguen coets
i la mainada - compra avellanes
ben torradetes i cacauets
i es daleix i mor de ganes
de pujar als cavallets.

El jovent espera
el ball amb delit;
la noia amb fal·lera
es mira el vestit.
La bona mestressa
amb rostre joiós
espolça i endressa
no dant-se repós.

Ja de Barcelona

l'orquestra ha arribat:
si l'orquestra és bona
ho és més l'envelat.

I una joia clara
pel poble s'esten
i creix la gatzara
i el contentament
i tot és gaubança i tot il·lusió
de Festa Majô.

Les banderes joganeres
voleiant amb viu esclat
són heralds de l'alegría,
són la veu d'un poble honrat;
són penyora seductora
d'un gentil acolliment;
són la llum tota poesia
que és guiatge de la gent.

Són el crit potent i ardit
d'un poble que avança;
són el crit enfervorit
d'un poble que lluita serè i decidit.

D'El Masnou que arreu prospera
dalerós i sens descans
que amb la joia més sincera
a l'humil dóna les mans.

Que al vellet mai no abandona,

que a l'orfenet acarona
i que al poble força dóna
estimant-los com germans.

I amb amor i devoció
la Festa esdevé més festa
i tothom sent la fruició
d'honorar el sant Patró.

Són tres dies d'alegria
i de pau i benestâ;
és la santa poesia
que ens vé alegre a deslliurâ
del treball de cada dia.
Es la prosa que se'n va . . .

Quan la festa s'ha acabat
i els forasters han marxat
i del típic envelat
no'n queda rastre,
i apagats ja tots els llums
i esvaïts tots els perfums
resten sols febles vesllums
de la gran festa,
nostre poble decidit
repren son ritme amb delit
i al treball retorna ardit
que li és vida.

I El Masnou torna a sê el poble

atractiu, clà i seductor,
tan modest com franc i noble,
d'esperit emprenedor.

Aquella festa agradable
ha deixat majestuosa
una estela esplendorosa
que els cors omple de claror.

ELS JARDINS DE BELLESGUARD

Visió d'un clar de lluna

Quina excelsa poesia
assoliu de cara a mar
oh, jardins de Bellesguard
plens de pau i d'harmonia!

Quina gran beatitud
dóna al cor vostra bellesa!
Quin esplai vostra grandesa!
Quin goig vostra excelsitud!

Si són bells per excel·lència
al raig del sol resplendent
en la nit dolça i silent
guanyeu en magnificència.

Qui ha vist vostra formosor
al bes de la lluna blanca
i ha copsat l'encís que tanca
tanta gràcia i serenor
per un jamai no s'oblida
d'un espectacle semblant

La visió bella i vibrant
perdura tota la vida.

Car mirant damunt la mar
la lluna dolça i serena
que d'irisacions l'emplena
com joiells d'angèlic art
hom a Déu humil acata
des de dalt l'escalinata
dels jardins de Bellesguard.

* * *

Quan la lluna enjogassada
plana pel jardí silent,
besa les flors dolçament
com una amorosa fada.

I els duu llum de l'infinit
i els somriu amb alegria
i els tramet la poesia
i el misteri de la nit.

I es gronxola per les branques
com infant esbogerrat
i entra al lloc més amagat
i rient salta les tanques.

I ho omple tot de lluïssors
de faisó meravellosa
tal com flor majestuosa
que donés llum a altres flors.

—

Peró on sembla que s'atura
en son triomfal camí
és quan troba del jardí
la més preada escultura.

Acostant-s'hi dolçament
l'omple de llum i harmonía
i la besa amb melangia
i la deixa tristament,
tot dient-li que l'enyoren
les flors i ocells del voltant
i els pobrets que amava tant
i els bons pares que la ploren.

I l'oreig fi de la mar
i els estels tots tremolosos
besen també fervorosos
aquella bella obra d'art
viu record de la poncella
més flairosa, tendra i bella
dels jardins de Bellesguard.

TARDA DE CORPUS

Vibra El Masnou de goig i d'esperança.
Tot canta i riu. La tarda és esplendent
i apar que esclati arreu pia lloança
a honor del Santíssim Sagrament.

Prou que els cors la sentien l'enyorança
d'aquest acte de fe magnificent! . . .
I al mig de cants la processó avança
amb amor, amb daler, devotament.

Tothom és al carrer gaudint la festa
que amb l'encís de la flor de la ginesta
porta a nostre esperit cèlic perfum.

Vibra tot d'esperança i d'alegria
I va, triomfal, Jesús Eucaristia,
omplint cases i cors de dolça Llum.

Corpus de 1935.

EL GARROFER DE L'INDIA

Dalt de un turó ple d'harmonia
on tot és calma i poesia,
on té la flor més bell perfum
i on més clara hi cau la llum,
en mig la flaira plaentera
del romaní i la ginestera
s'hi aixeca ferm, de molts anys ha,
el garrofer de l'Indià.

Com un gegant ardit i noble
que vetlli, apar, el nostre poble
i que el contempli amorosit
com va creixent plè de delit
i com senzill, pró amb tota glòria,
escrivint va la séva història.

Al séu redós que bé s'hi està!
I quin bó fà el contemplà
la mar soperba o bé tranqui'la
besant amb goig la nostra vila
que reb reblerta d'il·lusions
ses escomeses i petons.

Des d'ací dalt quin gaudí dóna
contemplá el pla de Barcelona,
admirá el pic de Sant Mateu
com esglaó que ens puja a Déu
i recollit, prô clá i alegre,
el bell convent de Montalegre.

En un vessant hi té Teyà
el poble humil i dolç i clá
que gentilment li envia amb l'aire
dels tarongers tota la flaire.

I en l'altre hi té els jolius vinyars
de nom i fama seculars
que fan tostemps que dongui Alella
el vi que és goig i meravella.

Darrera séu, fent-li dossier
s'estén el bosc tot rialler
que el serení sembra de perles
i de bells cants, pinsans i merles.

I el garrofer sembla hi gaudeix
amb tot çó gran que presideix
des del turó plè d'harmonia,
belles sentors i poesia.

Al séu redós que bé hi està
el cor senzill que sab copsâ
de la Natura la bellesa
i del bon Déu podê i grandesa.

Més, ai! que avui no és de bon troç
ni tan joliu ni tan frondós.

Avui ses gràcies s'afebleixen,
que el pas dels anys llur marca hi deixen.

Més, així i tot, el masnoví
que ama el que ès gran i vol gaudí
dels bells esplais que el cor encanten,
quan surt el sol i els ocells canten
puja plaent, sense dubtâ,
al garrofer de l'Indià.

VEIENT BALLAR SARDANES

Veient ballar sardanes
em passa el temps volant
i en mí s'opera un canvi
tot joia i benestar
i em fugen les cabòries
i em sento asserenat
i tot ho veig més digne
i tot ho veig més gran.
Veient ballar sardanes
em trobo canviat.

Quan el jovent contemplo
donant-se amb goig les mans
i amb el somris als llavis
l'anella van formant
- on sens distinció hi entra
el pobre i l'hisendat, -
m'apar que son els joves
més forts i ben plantats,
les noies més xamoses
i tots més catalans;

més dignes de la Pàtria
i masnovins com cal . . .

Oh bella dansa nostra
model d'honestedat,
de germanor penyora
i orgull de un poble gran!

Enrera els balls exòtics
que es volen imposar
fent perdre a nostres festes
llur catalanitat! . . .
A fòra l'impudícia
de balls lascius i estranys!

Veient ballar sardanes
em sento subjugat;
el cant de la tenora
mon cor talment té esclau
i vá ma fantasia
volant sense parar.

I veig el nostre poble
ben fort i digne i gran
amb joventuts ardides
per dar-li un bon demà;
i al veure la rodona
que airosa 's va eixamplant
em sembla que és la Pàtria

que creix amb fort esclat
i amb germanor ben noble
anem tots endavant
i fem de Catalunya
el poble baluart
del sant treball que és vida,
dels bells costums pairals,
de fe i patriotisme,
d'amor i llibertat!

ELS PINETONS

Pinetons humils!
Oh, esbelts pinetons!
Guardadors gentils
d'ocells i cançons.

Paratge tranquil d'una placidesa,
que atura el vianant al mig del camí
i exquisidament li parla i el besa
i tot el perfuma de flaire de pi.

Lloc bell i plaent de dolça harmonia,
plè de poesia,
de joia i clarò.

Bosquet lluminós que el cor vivifica
i el bréssa joliu com bella musica
de tendra cançó.

—

Quan apunta l'alba i somriu el cel
i la nit son vel
va plegant, silent, tota adelarada;
quan ja en l'horitzó

deixondint-se el sol omple de clarô
el mont i la prada.
Quan molls de rosada
els xics pinetons
del sol la besada
reben amb anhel,
que embelleix ses branques amb irisacions
apar que en cad'una hi penji un estel
que boi bressolant-s'hi amb joia i delit
ni s'ha donat compte que el sol ja ha sortit.

—

Per mirar la mar blava i lluminosa,
sempre bella i gran
i majestuosa
joiosos els pins van la testa alçant
i ben amorosos li reten tribut:
- Déu te guard, amiga! Déu te dó salut! -
La mar dolçament,
amb agraïment
i enamorada,
un petó els envia amb la marinada,
petó que els pins reben amb contentament
removent ses branques graciosament.

—

Amb vostres encants
i vostra harmonia

sóu de xics i grans
gaudi i alegria.

Si uns salten i corren sens treva ni obstacle
els altres frueixen del bell espectacle
que el poble ofereix:
d'aquest Masnou nostre tan bell i admirat
que sab fê estimar-se d'aquell que'l coneix
i sab fê enyorar-se d'aquell que hi ha estat

* * *

Pinetons gentils,
pinetons humils
sou de nostre poble un lloc ben preat,
sou un cant de joia que'm té enamorat.

EPIGRAMES DE LES SOCIETATS.

CASINO

Els joves i les noies hi van a fer esport
i a parlar de modes, de balls i d'excursions
i els vells a la rotonda - per ells el darrer port .
on han ancorat totes ses ànsies i il·lusions -
llegeixen el diari, comenten tots els fets
i al recordar facècies d'un temps que ja ha sigut
s'animen els seus rostres i apar que satisfets
els braus marins respirin perfums de joventut.

EL CENTRE CORAL

Cine. Balls. Grisô i rutina . . .
L'esperit resta lassat . . .

Una fada cantarina
tota espiritualitat
els cors omple de clarô
amb l'encis de la cançó.

Quan ja amb força el sol lluia
s'ha apagat per greu dissort:
d'aquell raig de poesia
sols en resta un dolç record . . .

Fuig el cant i fuig l'encis
i esdevé altre cop tot gris.

LA CALÀNDRIA

La mutualitat és la que hi impera:
els cants d'en Clavé s'han ben acabat;
l'afició al teatre va quedant enrera.
Tot té un caire nou. Tot ha canviat.

La mutualitat és la veu amiga
que ressona arreu i que els cors atrau.
Are La Calàndria s'és tornat formiga
i tothom té cura d'engroixir el cau.

ELS CENTRES POLÍTICS

Tant de dreta com d'esquerra
lluiten amb fe i amb afany
perquè arribi nostra terra
al lloc que amb dret li pertany.

Tothom posa en llur ideari
seny, constància, virior . . .
Tan sols hom troba a mancar-hi
un xic més de germanor.

LA CATEQUÍSTICA

Es goig de la mainada masnovina;
és l'escola de bons i bells costúms;
amb sa flaire exquisida la doctrina
duu als cors dels infantons preats perfums.

Les festes son per ells dolces i clares
en mig d'actes gentils i tendres cants . .
I per dar goig als fills hi van els pares,
i amb l'excusa dels xics l'omplen els grans.

LA FONT DE CAN PANXETA

De nostres coses preades,
de nostres llocs d'expansió
és la font de can Panxeta
el de ingènita bellô
que té un nou atractiu sempre
i una nova sensació.

Es la font pagesa i franca
i per tant, tota abundô;
ès la font clara i gemada
que cantant dolça cançó
al visitant reb alegre
i el convida amb fruició
i l'incita a sadollar-se
de sa agradable frescô.

Es la font que diu més coses
al caient del brolladó,
és la font més cantarina
de só més encisadó
i és la font de més cadència
quan desgrana la cançó,

la cançó gentil i dolça
a llaor del Creadô.

Canta al clar de lluna clara,
canta al sol abrusadô,
canta a l'estela de l'alba,
canta al toc d'oració
i canta a nostra mar blava
bo i mirant-la amb devoció
al compàs de les onades
que amb dolcesa o amb braó
son de sempre i son seguides
com sa angèlica cançó.

* * *

De la font de can Panxeta
en sab dar tothom raó
i tothom li té un elogi
o un record encisadô
o un regust de cosa excelsa
que's conserva amb fruició.

Collits a l'horta mateixa,
posats sota el brolladô,
- que ben prest els encomana
l'atractiu de la frescô, -
quin pler dóna gustâ el nèctar
d'una cíndria o d'un meló
recreant-se amb placidesa

amb l'encís de sa dolçô.

Es un troç de confitura
com no n'hi ha de millô,
és present talment de fades
bell, excels i temptadô.

—

A l'estiu, quan ací venen
per fugir de la calor,
prou els forasters el saben
aquest bell lloc d'expansió,
car la font de can Panxeta
és l'indret acollidô
prop la marcadenciosa,
dintre el camp tot ufanô,
que té un nou atractiu sempre
i una nova sensació.

A L'ORFEÓ MASNOVÍ

el dia de la benedicció de la seva Senyera

Recordant "La mort de l'escolà"

TOT riu a nostre poble
tot riu d'eix matí ençà,
que avui nostra Senyera
hem vist ja voleiar.

Senyera benaurada
com t'hem de venerar!
Si ets símbol d'una idea
qui avui no's commourà?

Gentil i majestuosa
mireu quin goig que fa!
Apar flor escaienta
que acaba d'esclatar.

Al mig de l'or i seda
la llum s'hi ve a posar,
al mig de l'or i seda

l'amor de tots hi ha.

Sos bons i brauscantaires
la duen a lluitar:
"El cant de la Senyera"
arreu faran vibrar.

A la primera estrofa
la fe els fa tremolar
com pressentint la joia
d'un gloriós demà.

A la segona estrofa
ja canten sens duptar:
l'amor llurs cors abranda,
tothom es sent germà.

Canteu ardits cantaires
ulls fits sempre a l'enllà;
teniu excel·lents guies
per al cim arribar.

El qui de tots és Mestre
també us darà la mà
i com fills predilectes
tothora us mirarà.

De vostra joia i glòria
Masnou en gaudirà.
A cada triomf vostre
la Pàtria triomfarà.

.....
Ja fos aixís demà.

En el naixement del meu nét
Josep Mayolas Pujadas.

Intima

PER a augmentar l'encís d'una diada
per mí d'inesborrable i dolç record,
tu vingueres al món, i en ta arribada
portares un nou goig dintre el meu cor.

Vingueres quan un poble amb gentilesa
em deia el seu afecte i voluntat;
neixies quan un poble tot bonesa
m'honorava indulgent amb bell esclat.

I jo et veia tremint d'amor i joia
amb el cor plè de dolces emocions
i emplenava ta cara bonicoia
de llàgrimes de goig i de petons.

I la veu del teu plor, tendra i xalesta,
em semblava talment que deia clar:

- Jo també vull esser-hi a aquestä festa!
Jo també vull a l'avi afalagar! -

I em reia el cor i els ulls m'espurnejaven
i una emoció augmentava altra emoció,
en tant els bons amics ja m'esperaven
braços oberts vibrant de germanò.

I me'n vaig anà amb ells . . . I tots em deien
que havies arribat ben oportú . . .
Hi hagué instants sens saber si çó que feien
era per mí o bé ho feien per tu.

Car de tu es va parlar tot el sant dia.
- No podia venî en millò ocasió! -
- Heu vist si n'ha tingut de picardia! -
- Es veu que el tafanê en vol dar raó! -

I tothom ta vinguda comentava
justament en diada tan cabdal
i a mí, no es cap pecat, tot em semblava
més complet, més gentil, més triomfal.

D'ací uns quants anys, si Déu et dona vida,
(pel goig dels teus bons pares sigui així)
ta festa natalícia anirà unida
amb el record de la que's feu per mí.

I així quan ho celebris amb gaubança
dedica a l'avi un mot, en recordança
del jorn que per ma joia i per ma sort
un àngel el bon Déu em trametia
per augmentar l'encís de tan bell dia
i portar un nou goig dintre el meu cor.

A LES GENTILS
R. MARISTANY i A. FONTANILLS
DESPRÉS DE L'EXPOSICIÓ
D'OBRES SEVES

O H, bones amigues,
quin secret haveu
que amb vostres pintures
els cors captureu?

Vostres mans de fada,
quin encís tindran
que tot ho embelleixen
i ho fan bell i gran?

Qui us ha dat, digueu-m'ho,
un art tan subtil
que vostra pintura,
tan bella i gentil,
del model conserva
la gràcia i frescò
- per no dir l'augmenta
vostra inspiració -

que apar que s'emplena
de cèlica llum
i deixa una estela
de joia i perfum?

¿Perquè en vostres teles
tot vibra i tot viu?
¿Perquè el camp se'ns mostra
més bell i joliu?

Oh, bones amigues,
quin secret teniu?

* * *

Veient vostres obres
hom sent l'impressió
que al cor duu la joia
de nova clarò.

I us creu dues fades
que li van moçant
coses que ell no veia
essent-hi al davant.

Car vostra destresa
ho ompla sens esforç
d'una poesia
que captiva els cors,
transparent i fresca
com el serení

que apar hi batega
quelcom de diví.

D'una poesia
que atrau i commou;
escaient i dolça
com flor que es desclou. . . .

Sou dues artistes
orgull d'El Masnou.

CAP AL TARD

LA mar canta moguda pel garbí.
La platja és tota pau i placidesa.
Besant-la amb devoció i amb gentilesa
l'onada, dolçament, hi va a morí.

El sol son darrer raig, - talment or fi -
reflecteix en la mar fent-hi una estesa
de brillants de tan nítida bellesa
que ens parlen d'un poder gran i diví.

Tot és beatitud i poesia;
tot s'emplena de cèlica harmonia
que duu al pregon dels cors joia i consol

Les onades devenen més sonores
Van arribant les barques pescadores....
S'ou el toc d'oració i es pon el sol....

A LLAOR DEL MAS TEIXIDOR

OH, típic Mas Teixidor
encís de nostre bell poble!
Oh, casal auster i noble
tot grandesa i serenor!

Dintre els teus murs venerables
batega nostre passat
remembrant amb dignitat
fets i gestes memorables.

En tú el masnoví, agraït,
reviu d'El Masnou la història
i es sadolla de sa glòria
i se'n sent enorgullit

veient en tú, amb tota ufana,
com flors d'eternals perfums,
els bells i nobles costums
de la terra catalana

sota l'esguard ben amat,
que seny i cor il·lumina

de la Mare i la Regina
de nostre bell Montserrat.

* * *

Tu ets de nostre xamós poble
indiscutible joiell;
si és ton passat gran i bell
ton present és digne i noble.

Les més nobles afeccions
sempre troben en tú estada
i ets arca santa i preada
de les nostres tradicions.

I arreu se't mira amb afecte
i és venerat el teu nom
i al parlar de tú, tothom
ho fa amb goig i amb tot respecte.

Tu ets el casal ple d'encants
que a tothom les portes obres
que ací hi saben tots els pobres
i hi saben tots els infants.

Hom troba a la teva vora
un dolç i plàcid ambient
i de nostra bona gent
la franquesa acollidora.

Ets, oh Casal, el model

de fe i patriotisme.
Creient fin a l'heroisme;
català de soca a rel.

LA PLAÇA DE LA LLIBERTAT

Records d'infant

TÍPIC i popular per excel·lència
era el lloc dels infants el més preat
car pot dir-se que ací sens diferència
tots els fills d'El Masnou hi hem jugat.

Situada al bell mig de nostra vila
de cara a l'ample mar sempre esplendent
semblava que ens cridés dolça i tranquil·la
perquè hi corressim tots diligentment.

I hi veniem bon punt sortits d'escola
amb bales, o baldufes o cartrons
movent sovint una imponent tabola
amb nostres crits, renyines i cançons.

En temps de fred el joc predilecte era
saltà i parar, a ritme accelerat;
o bé jugar a géps amb gran fal·lera
amb greu perill dels vidres del veïnat.

Tots mudats per Sant Pere hi acudíem
per anà als cavallets plens d'il·lusió
i el foc de Sant Joan hi enceníem
i era ací nostre punt de reunió.

La plaça era quelcom del nostre viure
i el centre de tot públic moviment:
espectacle que fos a l'aire lliure
a la plaça trobava acolliment.

Prò el succés més volgut de la mainada,
- i dels grans si ho anessim a escatí -
era al fê els saltimbanquis llur entrada
al soroll del timbal i el cornetí.

I gaudíem dels salts meravellosos
i reiem del pallasso els acudits
i esguardavem porucs i tremolosos
al trapeci els gimnastes atrevits.

I la plaça s'omplia d'alegría
i prenia un tò viu i triomfal
puix tothom, fent bon temps, en aquell dia
deixava la rutina habitual.

Avui no és la mateixa: s'hi coneixen
el pas de les anyades i el progrés;
a les festes els autos l'envaeixen,
té un altre ambient i senyoreja més.

Però sempre és la plaça que m'aviva

un dolç record que el cor tot em commou,
i és el punt predilecte que'm captiva,
i és un lloc dels més típics d'El Masnou.

Per això vull cantar-lo amb delectança
recordant de l'infància els jocs i els fets
i sento dintre meu joia i gaubança
veient que avui ja hi juguen els meus néts.

VIA-CRUCIS

Record d'una santa Missió.

(Juny de 1928)

UN capvespre de Juny, a l'hora augusta
que va a la posta el sol, majestuós,
quan dolça melangia el cor ens tusta
i l'*Angelus* floreix esplendorós,
a l'hora que tot calla i tot reposa
i l'ocell torna al niu bell i plaent
i l'aigua va escorrent-se llangorosa
i s'adormen els camps ben dolçament,
del Temple, en processó, surt tot un poble
abrandat per la fe, ardit i noble,
el cap alt, net el cor, ferma la veu
i envers el Cementiri empen la via
duent, amb sant orgull, per nord i guia
a Jesús Redemptor clavat en Creu.

Un poble que ret pòstum homenatge
a aquells qui ja per sempre ens han deixat
i han assolit el terme del viatge
que obre a tots els mortals l'Eternitat.

I recollit i humil, prô amb l'alegria
de qui compleix un deure, va avançant
i apar que un raig de llum deixi en sa via
mentre va el Via-Crucis practicant.

Regna al cor dels fidels la placidesa
que dóna l'oració fervent i encesa
que al feble anima i aconsola al trist,
i van florint les estacions divines,
a faisó de floretes purpurines,
glossant la Passió de Jesucrist.

*

*

*

A l'arribâ al fossar llença amb tristesa
son darrer raig de llum el sol morent
i surt de cada cor ple de fermesa
el bell *Crec en un Déu....*, magnificent.

I des dalt d'una tomba, que en fa trona,
el bon missionê amb fervent anhel,
- com el pare amorós que als fills sermona
preparant llur pervindre ple de zel -
parla a tots de la Mort, segura i certa,
parla a tots de la Mort que sempre alerta

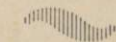
va segant sens dubtar arreu, arreu;
i canta les belleses de la Glòria
d'aquells que defugint del món l'escòria
moren besant, fidels, la Santa Creu.....

Va parlant el bon Pare.... Els oients ploren....
Tothom es sent humil.... El dia mor....
I al davant de les tombes dels qui foren
hom sent l'Eternitat dintre el seu cor.

I esposos amb esposes, amb dolcesa;
pares amb fills; germans, amics, parents,
es fan solemniament ferma promesa
de no deixà's morir sens Sagraments....

Colofó esplendorós de tan bell acte
és de la Bona Mort el fèrvid pacte
que es fan mutuament amb cor fidel.

I en tant que la Mort ve, la fossa crida,
parla a tothom la Creu, de un'altra Vida
i els xiprers forts i ardits signen el Cel.

A SANTIAGO ESTAPÉ I PAGÈS

en l'acte del lliurament del títol de

Fill predilecte d'El Masnou.

NOSTRE estimat Masnou, la vila ardida,
la vila cantarina i esplendent,
de bell nou prova avui que és agraïda
amb tots quants la serveixen lleialment.

Per tots té un mot gentil o una finesa;
per tots té una lloança o un bell record
i en sos anys de nítida grandesa
grava llurs noms, fervent, amb lletres d'or.

Prô entre els fills que amb constància inexhau-
per sa glòria i avenç han treballat [rible
n'excel·leix un de vàlua indiscutible
per talent, per modèstia i per bondat.

I aquest sou vós, oh masnoví dilecte,
exemplar ciutadà, lletrat famós,

cavaller d'esperit noble i selecte,
devot de tot lo gran, digne i honrós.

Aquest sou vós, que amb vostra tasca ignota
modestament, però tostemps constant,
heu consagrat vostra existència tota
a profit d'aquest poble que amem tant.

I per ell heu estat l'amic i mestre
que sempre li ha parlat amb seny i cor,
i el conseller lleial, i el guia destre
que ardit i coratjós l'ha dut a port.

Per'xò avui tot Masnou sent la gaubança
de provar-vos son viu agraiment
i de complir un deure amb delectança
al costat de l'Il·lustre Ajuntament.

I ací ens teniu a retre'us homenatge
com bons germans i amb cor enfervorit,
orgullosos de vostre expert guiatge,
contents de l'alt honor que heu assolit.

Honor que us heu guanyat humil i noble
fent-vos un nom volgut i respectat,
per l'amor que sentiü per nostre poble,
pels serveis que tothora li heu prestat.

Accepteu-lo plaent, amic dilecte;
si no compensa bé vostres afanys
penseu que en ell, d'un poble hi ha l'afecte,

Sou per tots el germà bò i predilecte.
Déu vulgui que així sigui per molts anys.

NO SÓU D'EL MASNOU.....

A una dama.

NO sóu d'El Masnou i ameu El Masnou
i a mí, això, senyora,
us parlo sincer mon ésser commou
i tot m'enamora.

Ameu El Masnou amb cor ben joiós,
- la vila excel·lent i dolça i tranquil·la, -
per'xò els masnovins us amem a vós
tal com vós la vila.

Sensible copseu ses inquietuts,
l'afany d'ésser gran, ben digna i ben plena
i enaltiu tostemps les seves virtuts
ardida i serena.

I admireu fervent son passat gloriós
i ardida puixança
i esgardeu gentil son pervindre airós
plena d'esperança.

Parleu d'El Masnou
tan plena d'amor i amb tan bell coratge
que mai, en que fem, no pagarem prou
el vostre seguit i noble homenatge.

Homenatge pur d'un cor bo i creient
estoig de dolceses;
tribut que amb amor, fervorosament,
al Masnou rendiu cantant ses belleses.

No sóu d'El Masnou però res més just
que tots us mirem com a masnovina
de cor tot bondat, de tipus august,
de rostre escaient, de veu cantarina.

Aquest vostre amor diu ben clarament
vostre bon sentit i vostre talent
que tant m'enamora.

Aquest vostre amor
a tots ens fa honor.
Jo n'estic joiós, amiga i senyora.

VIL·LA MONTEVIDEO

ARBRES, flors, llum, harmonía...
Sopluig d'amor i de pau.
Temple august de poesia.
De fades gentil palau.

El cor aci s'extassía
de tanta grandesa esclau
i el viure esdevé alegria
i el cel apar molt més blau.

Tot respira gentilesa
i una santa placidesa
que de joia fa tremî.
Visió dolça i beneïda!.....

Si hi ha un cel a aquesta vida
sens dubtà el cel és aci!

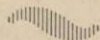
VIL·LA MONTEVIDEO

ARBRES, flors, llum, harmonía....
Sopluig d'amor i de pau.
Temple august de poesia.
De fades gentil palau.

El cor aci s'extassía
de tanta grandesa esclau
i el viure esdevé alegria
i el cel apar molt més blau.

Tot respira gentilesa
i una santa placidesa
que de joia fa tremî.
Visió dolça i beneïda!.....

Si hi ha un cel a aquesta vida
sens dubtà el cel és aci!

HIMNE A EL MASNOU

POBLE bell i esplendorós
de magnificant història.
Oh, Masnou clâ i lluminós!
Salut i glòria!

Fou ta vida marinera
un seguit de gestes grans;
fou ton nom com la senyera
d'un exèrcit de titans
arborada amb fe sencera
pels teus ínclits capitans.

Nostra mar la sap bé prou
ta brillant i honrosa història.
Oh, incomparable Masnou!
Salut i glòria!

El qui a tu vé amb simpatía
de tu serva bell record;
amb amor i bonhomia
duus el goig on hi ha dissort
i amb el sant treball per guia

t'has fet gran i t'has fet fort.

Amb amor i caritat
vas de victòria en victòria.
Oh, Masnou plaent i grat!
Salut i glòria!

Ton demà és la veu que canta
un pervindre bell i gran;
de la Pàtria sacrosanta
ets joiell clâ i rutilant.
Ton nom creix i s'ageganta....
Ets un poble triomfant!

Ton pervindre gloriós
serà tot cants de victòria.
Oh, Masnou esplendorós!
Salut i glòria!

A la bona memòria del
fill predilecte d'El Masnou,
SANTIAGO ESTAPÉ PAGÈS

Sou per tots el germà bò i predilecte.
Déu vulga que així sigui per molts anys.

Això vaig dî a l'amic, mesos enrera,
en la festa gentil i esplendorosa
amb la qual El Masnou l'homenatjava.

Festa d'agraïment i pur afecte
al masnoví exemplar, a l'home digne
disposat a servir sempre al seu poble.

Poquets dies més tard em feia ofrena
del bell i sentit pròleg que encapçala
aquestes pobrissones "Masnovines."

En ell obrí el seu cor noble tothora,
palesant amb bells mots i subtiletes
l'amor que a nostre poble professava.

¡Quin honor fou per mí, quin goig més íntim,
veient mon pobre nom en companyia
del nom del masnoví gran i dilecte!

Però, no creia pas que aquesta joia
hagués d'ésser entelada tan depréssa
per la mort de l'amic per tots sentida.....

* * *

“Que sigui per molts anys!”... fervent li deia.
I ja és mort! ja no és! En sos designis
Déu així ho disposà i hem d'acatar-ho!

Déu així ho disposà; prò amb l'enyorança
que sa absència ens ha dut, piadós ens dóna
el conhort de plorar-lo i enaltir-lo.

De seguir ses virtuts i son exemple
i imitar-lo en l'amor a nostre poble,
que servarà fervent les seves cendres,
en tant els bons amics sempre i tothora
el tindrem per model de bons patricis....
Reposi en pau el masnoví dilecte.

Servem el seu record boi imitant-lo!

INDEX

	<u>Pàgina</u>	
Pròleg, per Santiago Estapé Pagès	5	
L'escut d'El Masnou	9	
La Casa Benèfica	10	
Matinal	13	
El Masnou	14	
Les belleses d'El Masnou	16	
Balcó amb clavells	18	
La font de can Targa	19	
Infants i ocells	22	
El campanar	23	
Els xiprers del cementiri	25	
El Mas Antic i El Mas Nou	27	
Plovent	34	
Estampes	Del recordatori de Nostra Dona de Montserrat	35
	Del recordatori de l'inauguració de l'altar de Nostra Dona de Montserrat	36
	Del recordatori de la benedicció del nou altar de la Mare de Déu del Roser	37
Passeig del cementiri	38	
Ginesteres florides	41	
La font de can Sors	42	
Al Mestre Martí Cabús	43	
Del recordatori de primera Comunió del meu nét Pere Mayolas Pujadas	45	

La festa major	46
Els jardins de Bellesguard	50
Tarda de Corpus	53
El garrofer de l'Indià	54
Veient ballar sardanes	57
Els pinetons	60
Epigrames (Casino	63
de les (Centre Coral	64
Societats (La Calàndria	65
(Els centres polítics	66
(La Catequística	67
La font de can Panxeta	68
A l'Orfeó Masnouí	71
En el naixement del meu nét Josep Mayolas Pujadas	73
A les gentils R. Maristany i A. Fontanills després de l'exposició d'obres seves	75
Cap al tard	78
A llaor del Mas Teixidor	79
La plaça de la Llibertat	82
Via-Crucis	85
A Santiago Estapé i Pagès	88
No sóu d'El Masnou	91
Vil·la Montevideo	93
Himne a El Masnou	94
A la bona memòria del fill predilecte d'El Masnou, Santiago Estapé Pagès	96

OBRES DE JOSEP PUJADAS TRUCH

- Vida i Mort, episodi dramàtic en un acte, en vers.
Pobra Marel, monòleg dramàtic, en vers.
El promès de la Carmeta, comèdia en un acte, en vers.
Tinc de casar-mel, monòleg còmic en prosa, (premiat)
Astúcies d'un corredor, comèdia en un acte, en prosa.
Ramell de felicitacions i poesies escolars (tercera edició)
Poesies quadern n.º 317 de "Lectura Popular".
Orfenets!, diàleg poemàtic, en vers.
Cants d'enyor, elegies (Nova edició.)
Fra Anselm, o el consol del perdó, drama en tres actes, en vers, per a homes sols.
Flors del camí, poesies. Edició d'homenatge.

A PUNT DE PUBLICAR

- La Comtesseta de Castellflorit, contes de Reis, en tres quadres, en vers, per a noies.

INÈDITES

- Jorns de dol, quadro dramàtic, en vers, per a nois.
Amors d'estiu, sarsuela en un acte, en vers. Música de Grau Maristany.
Jurament d'amor, drama en tres actes, en prosa.
Els llops, drama en un acte, en prosa (premiat.)
L'Antiquari, monòleg còmic en prosa (premiat.)
Llum als ulls i llum al cor, dramet en dos quadros, en vers, per a noies.
El sant de la senyora Pepa, comèdia en un acte, en prosa, per a homes sols.

Aquest llibre
MASNOVINES

amb el qual l'autor creu corres-
pondre, encara que humil-
ment, a les moltes proves
d'afecte i consideració
que ha rebut del seu
poble nadiu,
ha estat imprès
i enllestit
als tallers "Gràfiques Masnou" el dia
XXV de març del
MCMXXXVI

2'50 Ptes.